

— Ти си иди, мамо, — прошъпна болното жеравче. — Азъ тука ще остана. Нѣма да ми достигнатъ силитѣ. Въ морето ще падна. Не е ли по-добре тука да умра? И да знаешъ, кжде ми е гробчето?

— Азъ ще те нося, рожбичката ми, — все така тихо прошъпна майката. — Не тръгвамъ безъ тебе. Само ти си ми останало. Само ти си ми радостта. Какъ ще те оставя?

И майката скри глава подъ крилото си и тъй отрони нѣколко сълзи.

— Наредете се! — изкомандува най-стариятъ жеравъ. — Всички ще летите следъ мене. Никой да не се отдѣля отъ редицата. До сетни сили да маха съ крила, за да стигнемъ всички въ нашата родина, край тихия бѣлъ Дунавъ...

И жеравитѣ се наредиха.

— Щѣхъ да забравя, — каза най-стариятъ жеравъ, като се обърна къмъ нареденитѣ жерави — ще се редувате да помагате на малкото жеравче. Майка му не ще може сама.

Жеравитѣ поклатиха одобрително глава и плѣс-наха съ крила.

— Готови ли сте? — запита той.

— Готови сме! — отговориха всички.

— Тогава на пжть!

И жеравитѣ полетѣха.

Полетѣ и болното жеравче до майка си, която бѣше притръпнала отъ нѣкакво мъчително предчувствие.

До обѣдъ тѣ летѣха надъ суша. Следъ това сушата се свърши, и тѣ се надвесиха надъ морето. То бѣше тихо разлюляно. По него плуваха лодки, кораби и голѣми океански параходи. Хората, мънички като джудженца, имъ замахаха съ кърпички. Приветствуваха ги. Пи-у... пи-у... пи-у... имъ отговаряха жеравитѣ и бодро махаха крила къмъ северъ.

Привечерь малкото жеравче пакъ каза на майка си, че още не се е уморило, но го плашело потъмнѣлия хоризонтъ. Ако извие буря...

Майката впи очи въ хоризонта и сърдцето ѝ се обърна. Миналата година пакъ така ги слетя буря, и